

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
(Βασισμένο σε μια ιδέα της ποιήτριας Γιώτας Παρθενίου)

Έλενα Μπούση, Δ' δημοτικού

«Ήταν μια χρωματιστή βροχούλα μια φορά, της γέλασε το ουράνιο τόξο μια φορά, γέμισε η γη χρωματιστά σαλιγκαράκια μια φορά, κι ύστερα...»

...κι ύστερα όλα αυτά ενώθηκαν και δημιούργησαν ένα χρωματιστό ουρανό, που τα χρώματά του ήταν τόσο φωτεινά ώστε ξεπερνούσαν τη λάμψη του ήλιου! Κι όλα τα πλάσματα της φύσης, όποτε κοίταζαν τον ουρανό, χαίρονταν αφάνταστα.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ ΒΡΟΧΟΥΛΑ: -Πόσο ευτυχισμένα είναι όλα τα πλάσματα...

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ: Έχεις απόλυτο δίκιο, βροχούλα, αλλά έχουμε ένα πρόβλημα: Τα σαλιγκαράκια όλο τσακύνονται κι έτσι δεν έχουμε αρκετή λάμψη, μόνο μαυρίλα...

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ ΒΡΟΧΟΥΛΑ: -Αλήθεια; Από πότε; Αχ όχι, δε θα το επιτρέψω αυτό. Αυτή η μαμά μου η μαυρίλα όπου θέλει ανακατεύεται και όποτε θέλει!

ΣΑΛΙΓΚΑΡΑΚΙ 1: -Πώς γίνεται το καβούκι μου να είναι ροζ και πορτοκαλί; Το καβούκι μου είναι γαλάζιο-πράσινο.

ΣΑΛΙΓΚΑΡΑΚΙ 2: -Όχι, το δικό μου είναι γαλαζοπράσινο και το δικό σου είναι ροζ και πορτοκαλί.

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ: -Βλέπεις, βροχούλα; Στα 'λεγα εγώ!

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ ΒΡΟΧΟΥΛΑ: -Εί, σαλιγκαράκια, γιατί τσακύνεστε; Τα καβούκια σας είναι υπέροχα και μπορείτε να τα μοιράζετε...

ΣΑΛΙΓΚΑΡΑΚΙ 1: -Μα ναι, έχεις δίκιο και τα δύο καβούκια την ίδια ζέστη κρατάνε κι είναι και τα δύο πολύ όμορφα!

ΣΑΛΙΓΚΑΡΑΚΙ 2: -Όντως! Συγγνώμη που σου φώναξα, δεν το ήθελα!

Και τότε μια λάμψη ξαναεμφανίστηκε στον ουρανό. Έτσι όλα στον κόσμο ήταν πανέμορφα...

Κι έζησαν αυτοί καλά και χρωματιστά κι εμείς καλύτερα!»